

ku poskytnutí ruční zástavy, není dle zjištěného stavu věci důvodu za to míti, že skutečné zřízení zástavy uskutečněné 26. července 1923 nebylo by se stalo z volného jejího rozhodnutí, nýbrž jen z donucení po rozumu Šu 871 obč. zák.

Čís. 6383.

Byly-li strany po delší dobu v nepřetržitém obchodním spojení a nevznesen-li proti výpisům z běžného účtu co do úrokové míry v nich vyznačené odpor přes to, že výpisy obsahovaly doložku, že případné difference jest do určité lhůty oznámiti, jest míti za to, že byla účtovaná úroková míra schválena, třeba byla vyšší než zákonná míra úroková.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, Rv I 577/26.)

Žalobě akciové společnosti proti veřejné obchodní společnosti o zaplacení zůstatku z běžného účtu bylo oběma nižšími soudy vyhověno v tom směru, že žalovaná jest povinna zaplatiti žalobkyni 8% úroky z jednotlivých sald. Odvolací soud uvedl v tomto směru v důvodech: Žalovaná doznává, že obdržela výpisy z kontokorentů, že námitek proti nim nečinila. Z korespondence a kontokorentů jest zřejmo, že žalovaná byla v obchodním spojení se žalobkyní, odbírajíc od ní zboží. Když tedy, jak předloženými kontokorenty ze dne 20. října a 31. prosince 1919, 30. června a 29. prosince 1920, 3. srpna 1921, 28. ledna a 6. září 1922 prokázáno, žalovaná v tomto spojení po tak dlouhou dobu dostávala kontokorenty žalobkyně s výslovnou výzvou v nich obsaženou, by případné difference oznámila do 14 dnů, ježto by jinak žalující za to měla, že s nimi souhlasí, a přes to námitek ne učinila, nelze si její počínání jinak vysvětliti, než že proti úrokovým sazbám v kontokorentech těch účtovaným nemá námitek (čl. 278 a 291 obch. zák.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalované.

D ů v o d y:

Pokud jde o námitku, již dovolání napadá právní názor nižších soudů, že vyšší než zákonitá úroková míra, ve které žalující strana v běžných účtech žalované úroky účtovala, platí za schválenou proto, že žalovaná přes doložku na účtu vytisknutou námitek nevznesla, nelze dovolání vyhověti. Dovolání míní, že takový úsudek není po zákonu přípustný, ježto by dle toho musila býti přijata za schválenou i kterákoli jiná sporná položka účtu, a že bylo na straně žalující, by prokázala, že sama platila úroky vyšší než zákonité. Vývody tyto nelze uznati správnými. Přirovnání, jež dovolání na vyvrácení onoho názoru uvádí, není případné. U ostatních položek účtu přijde zajisté na skutkový a právní stav, na němž jsou účtovány, položky takové musily by býti prokázány, nebyly-li výslovně doznány. V tomto případě jde však jen o výši úrokové míry,

tedy jen o smluvní podmínku, týkající se příslušenství účtovaných nároků, která obvykle nebývá předmětem zvláštního ujednání a rozumí se většinou se zřetelem na zvyklosti. Na zřeteli sluší podržeti, že strany byly spolu po delší dobu v nepřetržitém obchodním spojení a v běžném účtu, z něhož byly straně žalované dodávány periodicky výtahy, v nichž úroková míra byla číselně vyznačena. Nevznesla-li žalovaná, jak sama doznává, nikdy námitek proti těmto výpisům z účtu co do úrokové míry v nich vyznačené, přes to, že výpisy ty obsahovaly doložku, že případné difference jest oznámiti do 14 dnů, jinak že se předpokládá souhlas, usuzují oba nižší soudy ve shodě se zákonem (čl. 278 a 291 obch. zák.) z toho právem, že tím účtovaná úroková míra byla schválena.

Čís. 6384.

Pronájem volného místa na dvoře a nárok pronajímatele na vyklizení a vrácení kolny, vystavěné nájemcem na dvoře.

Byla-li předmětem nájmu kolna, podléhá nájem ochraně nájemců. Byla-li předmětem nájmu pouze volná plocha na dvoře, nepodléhá nájem ochraně nájemců. Pokud jest v tomto případě pronajímatel oprávněn žádati i odevzdání kolny.

Dědicové nájemce mohou zrušiti nájemní poměr pouze prohlášením, že v něm nehodlají pokračovati. Nestací projev pouze některých z presumptivních ještě nepřihlášených dědiců.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, Rv I 1267/26.)

Žalující spolek pronajal roku 1921 Josefu J.-ovi na dobu čtyř let na svém dvoře volné místo, na němž pak Josef J. zbudoval kůlnu. Pronajímatel si při tom vyhradil, že nesmí přenecháním dvora utrpěti újmu. Josef J. zemřel dne 24. ledna 1925. Kůlnu užíval žalovaný Rudolf J., jemuž prý ji dal Josef J. na deset let do podnájmu. Po uplynutí čtyřleté nájemní doby domáhal se žalující spolek na žalovaném, by kůlnu vyklidil a žalobci odevzdal. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, majíce za to, že předmětem nájmu bylo místo na dvoře, nikoli kolna na něm zřízená, a že proto nejde o místnost, podléhající zákonu o ochraně nájemníků. Odsouzení žalovaného k odevzdání kolny odůvodnily tím, že žalující spolek nabyt k ní vlastnictví podle zásady superficies cedit solo.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolatel má pravdu v tom, že by snad nemohl býti odsouzen k odevzdání kolny, když žalující spolek pronajal jenom místo na dvoře. Odvolací soud praví sice, že předmětem nájmu zůstalo místo na dvoře, ale že dle zásady superficies cedit solo lze se domáhati vyklizení kolny, na místě tom zřízené. Zřejmě tedy vychází z úsudku, že vlastníkem kolny